

1

Helen zag links een rivier waarvan ze vermoedde dat het de Styx was. Het was een woeste stroom vol ijsbergen, en niemand bij zijn volle verstand zou naar de overkant durven te zwemmen. Vastgelopen strompelde ze in een kringetje rond. Een snelle blik om zich heen bewees dat zij de enige op deze kale vlakte was.

‘Verdomme,’ vloekte ze binnensmonds, maar haar stem brak. Haar stembanden waren nog niet helemaal genezen. Geen uur geleden had Ares haar keel doorgesneden, en hoewel praten pijn deed, luchtte vloeken toch een beetje op. ‘Zo typisch.’

Ze had haar vriend Zach een belofte gedaan. Toen hij in haar armen stierf, had ze gezworen ervoor te zullen zorgen dat hij uit de Rivier van de Vreugde in het hiernamaals dronk. Zach had zichzelf opgeofferd om haar te helpen. Bovendien had hij Helen met zijn laatste adem een aanwijzing gegeven, waardoor zij Automedon had kunnen doden en Lucas en Orion had kunnen redden.

Helen was van plan zich aan haar belofte te houden, ook al moest ze Zach daarvoor eigenhandig – met gebroken ribben, mank been en al – over de Elyse Velden en helemaal naar

de oevers van de Rivier van de Vreugde dragen. Maar om de een of andere reden werkte haar gewone manier van navigeren door de Onderwereld deze keer niet. Normaal gesproken hoefde ze alleen maar hardop uit te spreken waar ze wilde zijn, en dan was ze daar gewoon.

Als Afdaler was Helen een van de zeer weinige Telgen die in haar levende lichaam, en niet alleen in haar geest, naar de Onderwereld kon gaan. Ze had zelfs tot op zekere hoogte controle over het landschap, maar net nu ze dat talent het hardst nodig had, werkte het natuurlijk niet. Het was weer zó Grieks. Een van de grootste ergernissen van het Telgenleven, vond Helen, was dat er een onvoorstelbare hoeveelheid ironie in voorkwam.

Ze kneep gefrustreerd haar beurse lippen op elkaar en riep toen met een schorre stem naar de verlaten hemel: 'Ik zéi: Ik wil bij Zachs geest verschijnen!'

'Die ziel heb ik, nichtje.'

Helen draaide zich om. Een paar passen verderop stond Hades, de heerser van de Onderwereld. Hij was lang, met een rechte rug, en de schaduwen die hem omhulden losten op als nevelige vingers die hun greep ontspanden. De Helm der Duisternis en de extra meters stof in zijn zwarte toga verborgen het grootste deel van zijn gezicht, maar Helen ving een glimp op van een volle mond en een vierkante kin. De rest van zijn toga leek puur ter decoratie om zijn lichaam te zijn gedrapeerd. De helft van zijn gladde borst en gespierde armen en benen was zichtbaar. Helen slikte; ze had moeite haar gezwollen ogen scherp te stellen.

'Ga zitten, alsjeblieft. Voordat je valt,' zei hij zachtjes. Er verschenen twee eenvoudige klapstoelen met kussens, en Helen liet haar beurse lichaam op een ervan zakken terwijl Hades de andere stoel nam. 'Je bent gewond. Waarom kom je hierheen, terwijl je moet herstellen?'

'Ik moet mijn vriend naar het paradijs leiden. Waar hij hoort.'

Helens stem trilde van angst, hoewel Hades haar nooit iets had aangedaan. Anders dan Ares, de god die haar net had gemarteld, was Hades altijd betrekkelijk vriendelijk geweest. Maar hij bleef de heer der doden, en in de schaduwen om hen heen klonken de fluisteringen van geesten.

‘Waarom denk jij te weten waar Zachs ziel hoort?’ vroeg hij.

‘Hij was een held... Misschien niet in het begin, toen hij nog de eikel uithing, maar aan het eind wel, en dat is wat telt, toch? Helden gaan naar de Elysese Velden.’

‘Ik twijfel niet aan Zachs moed,’ zei Hades mild. ‘Wat ik bedoelde was: wat maakt jou geschikt om over zijn ziel te oordelen?’

‘Ik... Huh?’ stamelde Helen verward. Ze had vanavond te veel klappen op haar hoofd gekregen, en woordspelletjes kon ze nu niet aan. ‘Luister, ik ben hier niet gekomen om over iemand te oordelen. Ik heb een belofte gedaan, en daar wil ik me gewoon aan houden.’

‘Maar ik ben hier degene die de beslissingen neemt. Niet jij.’

Helen kon daar niets tegen inbrengen. Dit was zijn wereld. Ze kon hem alleen maar smekend aanstaren.

Hades' zachte mond vertrok in een verstrooide glimlach toen hij leek te overpeinzen wat ze had gezegd. ‘De manier waarop je de Furiën hebt bevrijd, bewijst dat je over medeleven beschikt. Dat is een goed begin, maar ik vrees dat medeleven niet genoeg is, Helen. Je mist grip.’

‘Was dat dan een test? De Furiën?’ Er kroop een beschuldigende toon in Helens stem toen ze terugdacht aan wat Orion en zij tijdens hun laatste missie in de Onderwereld hadden doorstaan. Ze werd nog bozer toen ze bedacht wat de Furiën zelf hadden moeten doorstaan. Als die drie meisjes duizenden jaren lang waren gefolterd, alleen maar om te bewijzen dat Helen over medeleven beschikte, was er iets verschrikkelijk mis met het universum.

‘Een test.’ Hades' mooie mond vertrok bitter bij dat woord, alsof hij Helens gedachten kon lezen en het met haar eens

was. 'Als het leven een test is, wie denk je dan dat de punten geeft?'

'Jij?' gokte ze.

'Je begrijpt het nog steeds niet.' Hij zuchtte. 'Je begrijpt niet eens wat dit is.' Hij gebaarde naar het landschap waarin ze zaten, naar de Onderwereld. 'Of wat jij bent. Ze noemen je de Afdaler omdat je hier kunt komen wanneer je wilt, maar het vermogen om de Onderwereld binnen te komen is nog maar de kleinste manifestatie van je macht. Je begrijpt nog niet goed genoeg wat je zélf bent om over anderen te oordelen.'

'Help me dan.' Hij leek zo droevig, zo verslagen door zijn levenslot. Plotseling wilde ze heel graag zijn ogen zien, en ze boog zich dichterbij Hades toe en probeerde onder de kap te kijken die zijn gezicht verborg. 'Ik wil het begrijpen.'

De schaduwen strekten zich weer uit en verborgen hem, en de geesten van de doden mompelden spijtige woorden.

Helen verkilde. De woorden uit de profetie over de Tiran schoten haar weer te binnen: *geboren in bitterheid*. Ze ging achteroverzitten. 'Schaduwmeesters,' fluisterde ze. 'Krijgen die hun macht van jou?'

'Lang geleden had een vrouw van het Huis van Thebe, Morgan La Fey, hetzelfde talent als jij. Zij kon ook naar de Onderwereld komen. Ze schonk me een zoon met de naam Mordred, en sindsdien gaat het Huis van Thebe gebukt onder mijn last.' Zijn stem stierf met een droevige klank weg, en toen stond hij op en stak zijn hand naar haar uit. Helen pakte die en liet zich overeind trekken. 'Je moet nu terug. Kom zo vaak naar me toe als je wilt, nichtje, dan zal ik mijn best doen om je alles te helpen begrijpen.' Hades hield zijn hoofd schuin en lachte zachtjes in zichzelf, waarbij zijn lippen vaneen waken en ruitvormige hoektanden onthulden. 'Daarom heb ik jou en je voorgangers met hetzelfde talent mijn rijk laten binnenkomen: om over jullie zelf te leren. Maar nu ben je nog te ernstig gewond om hier te zijn.'

De wereld kantelde, en Helen voelde dat een kilometersgrote hand haar uit de Onderwereld tilde en zachtjes teruglegde in haar bed. ‘Wacht! En Zach dan?’ vroeg ze.

Toen Hades haar losliet, hoorde Helen hem in haar oor fluisteren: ‘Zach drinkt uit de Rivier van de Vreugde, ik zweer het. Rust nu maar, nichtje.’

Helen stak haar hand uit om de schaduwen van zijn gezicht te vegen, maar Hades had haar al verlaten. Ze viel in een diepe slaap toen haar gehavende lichaam dankbaar rust nam om zichzelf te genezen.

Nadat Ares in Tartarus was opgesloten en de kloof in de grond was gedicht, had Daphne voorzichtig haar gewonde dochter opgetild. Castor droeg Lucas, en Hector droeg Orion terug naar het huis van de familie Delos. Al heel snel was Daphnes dochter in slaap gevallen in haar armen. Even was ze ongerust geworden. Helens verwondingen waren verschrikkelijk – de ergste die Daphne ooit had gezien – maar toen ze naar haar hart luisterde, hoorde ze dat het traag maar regelmatig klopte.

Niet lang na zonsopgang waren ze van de grotten op het vasteland van Massachusetts terug op Nantucket. In het vroege ochtendlicht droeg Daphne Helen de trap op; ze ging de eerste slaapkamer in, die van een meisje leek te zijn: er lag een mooie zijden sprei op het bed, die ze zou verpesten als ze haar vuile, met bloed besmeurde dochter erop legde. Niet dat het uitmaakte, want het Huis van Thebe had genoeg geld om hem te vervangen. Een fortuin dat ooit deels van het Huis van Daphne en Helen was geweest, van het Huis Atreus.

Tantalus kon zoveel hij wilde schreeuwen en tieren over een ‘heilige oorlog’, en beweren dat het ‘de beurt van de Telgen’ was om te regeren, maar de Hoofden van de andere Huisen waren daar nooit in getrapt. De Zuivering van zo’n twintig jaar geleden was voor Tantalus evenzeer een graai naar de

rijkdom van de andere Huizen geweest als een greep naar de onsterfelijkheid.

De profetie waarmee de Zuivering was begonnen, stelde dat wanneer de vier Huizen door bloedvergieten één Huis werden, Atlantis weer boven water zou komen. In de exacte bewoordingen, die Daphne uit haar hoofd had geleerd, konden de Telgen onsterfelijkheid vinden in het nieuwe Atlantis. De profetie voorspelde niet dat het ook echt zou gebeuren, alleen dat de mogelijkheid bestond. Daphne was niet zo optimistisch om erin te geloven, maar Tantalus was er vast van overtuigd, en hij had de profetie gebruikt om de Honderd Neven van Thebe te mobiliseren om alle andere Huizen uit te moorden.

Voor Daphne was het allemaal misleiding, gebrabbel van het vorige Orakel. Iedereen wist dat ze na het doen van haar eerste profetie krankzinnig was geworden. Maar het had gewerkt.

Een heleboel Telgen hadden hun woningen en bezittingen achtergelaten, die vervolgens waren geplunderd door het Huis van Thebe. Ze doken onder om de slachting te ontlopen. Daedalus en Leda, Orions ouders, hadden dat gedaan, en ook Daphne zelf. Maar Daphne gaf niet om geld. Aan de andere kant, ze had er ook nooit mee gezeten om geld te stelen wanneer ze het nodig had. Veel Telgen, zoals Orion en zijn ouders, keurden diefstal af, en zij hadden het de afgelopen twintig jaar moeilijk gehad terwijl het Huis van Thebe in weelde leefde. Toen Daphne daaraan dacht, legde ze met een glimlachje Helen op het bed en verpestte de mooie sprei.

Voordat Daphne zich kon omdraaien om water en gaas te halen zodat ze haar dochters snel genezende wonden kon reinigen, verdween Helen plotseling. Er bleef een dodelijke kou achter. Daphne nam aan dat Helen was afgedaald.

De tijd verstreek.

Terwijl Daphne wachtte, werd ze met de seconde ongerus-

ter. Ze had gedacht dat tochtjes naar de Onderwereld in deze wereld geen tijd kostten. Maar dit duurde zo lang dat ze zich begon af te vragen of ze de rest van het huis moest wekken. Voordat ze echter in beweging kon komen, verscheen Helen weer. Ze rook naar de steriele lucht van de Onderwereld.

Daphnes tanden klapperden; niet van de kou, maar van de angstige herinneringen die die geur bij haar opriepen. Ze was nu al zo vaak bijna gestorven dat ze wel kon raden in welk deel van de Onderwereld Helen was geweest. De geur was niet doorbakken genoeg om van de dorre landen afkomstig te zijn, en er zat wat vochtige modder aan Helens voeten. Daphne vermoedde dat ze naar de oevers van de rivier de Styx was geweest.

‘Helen?’ vroeg Daphne zachtjes. Ze streek het haar van haar dochter naar achteren en bekeek haar ijsskoude gezicht.

Helen was verschrikkelijk gewond geraakt bij haar gevecht tegen Ares, maar als die wonden fataal waren geweest, wist Daphne dat haar dochter al dood zou zijn. Helen moest zelf naar de Onderwereld zijn afgedaald, waarschijnlijk om haar pas overleden vriend te zoeken; de afgunstige jongen die helaas een slaaf was geworden van Automedon.

Daphne had meer dan eens gelijksoortige tochten ondernomen om Ajax te zoeken, maar zij had niet het vermogen van haar dochter om in de Onderwereld te komen en te gaan wanneer ze wilde. Zij had op het randje van de dood moeten balanceren om er te komen. Nadat Ajax was vermoord, had Daphne de wil om te leven verloren, maar ze wist dat ze nooit zou worden herenigd met haar overleden man als ze zelfmoord pleegde. Daphne moest sneuvelen in de strijd, net zoals Ajax, anders zou ze nooit in hetzelfde deel van de Onderwereld terecht komen. Helden gingen naar de Elysese Velden, en zelfmoordenaars gingen... wie weet waarnaartoe. Daarom had Daphne zich in elk eervol gevecht geworpen dat ze kon vinden. Ze zocht de andere ondergedoken Telgen op en verde-

digde roekeloos zwakken en kinderen; net zoals ze bij Orion had gedaan toen hij nog een kind was. Daphne was vele keren bijna gesneuveld in de strijd en had dan de tocht naar de Onderwereld gemaakt, altijd op zoek naar haar echtgenoot aan de oevers van de Styx.

Maar de enige die ze had gevonden, was Hades; de onverbiddelijke, raadselachtige Hades, die had geweigerd haar man weer tot leven te wekken en Daphne bij zich te houden, hoe ze ook had gesmeekt en onderhandeld. De heer der doden sloot geen deals. Ze hoopte dat Helen niet was afgedaald met als doel haar vriend terug te halen, want dat had geen enkele zin; voorlopig althans. Daphne probeerde dat al bijna twintig jaar te veranderen.

‘Kan je niet zien,’ mompelde Helen. Ze kromde haar vingers alsof ze iets probeerde te pakken. Daphne begreep het meteen. Zij had ook wanhopig graag Hades' gezicht willen zien en had ook geprobeerd de Helm der Duisternis van zijn hoofd te trekken. Uiteindelijk, toen Daphne vaak genoeg halfdood was geweest om al haar bloedschulden af te betalen en zich te bevrijden van de Furiën, had Hades haar zijn gezicht laten zien.

Zodra ze Hades had herkend, had ze haar plan getrokken. Het plan waarbij ze het hart van haar enige dochter had gebroken door haar te scheiden van degene van wie ze hield.

‘O, sorry.’ Matt was in de deuropening verschenen; Daphne werd opgeschrikt uit haar malende gedachten. Ze veegde haar vochtige gezicht af, draaide zich om en zag dat Matt Ariadne slap in zijn armen droeg. Het meisje had een schrikbarend grauwe kleur en was nog amper bij bewustzijn, zo uitgeput was ze na de genezing van Jerry. ‘Ze wilde in haar eigen kamer slapen.’

‘Ze passen er vast wel allebei in.’ Daphne gebaarde naar het brede bed. ‘Ik wist niet waar ik Helen anders moest neerleggen.’

‘Ja, het lijkt wel alsof er op elk meubelstuk in huis een gewonde ligt.’ Matt droeg Ariadne naar binnen en legde haar voorzichtig naast Helen neer.

Sterke jongen, dacht Daphne, starend naar Helens vriend. ‘Het is ook gemakkelijker om een oogje op ze te houden als ze bij elkaar liggen,’ zei ze, nog steeds kijkend naar Matt.

Hij zag er fitter en een stuk gespierder uit sinds de vorige keer dat ze hem had gezien. Ariadne was een volle meid, geen tenger ding zoals Helen, maar Matt hijgde niet eens nadat hij haar door de lange gang had gedragen.

Ariadne mompelde iets onverstaanbaars tegen Matt en fronste in protest haar voorhoofd omdat hij haar wilde verlaten. Hij bleef staan om haar haar glad te strijken. Daphne kon de liefde die van hem uitstraalde ruiken; alsof er iets zoets en heerlijk in de oven stond.

‘Ik ben straks weer terug,’ fluisterde hij. Ariadnes oogleden trilden even, en toen viel ze in een diepe slaap. Hij streek met zijn lippen over haar wang en stal een heel lichte kus. Toen keek hij naar Daphne en Helen. ‘Heb je iets nodig?’

‘Ik kan het wel aan. Ga maar. Doe wat je doen moet.’

Hij keek haar dankbaar aan en beende de kamer uit; met een rechte rug en rechte schouders in het licht van de nieuwe ochtend.

Als een strijder.

Helen zag zichzelf over een strand rennen, in de richting van de hoogste vuurtoren die ze ooit had gezien.

In het begin was het vreemd. Hoe kon ze naar zichzelf kijken zoals ze naar een film keek? Het voelde niet als een droom. Geen enkele droom had ooit zo echt gevoeld of zo logisch geleken. Nog steeds niet begrijpend wat er aan de hand was, ging ze er maar gewoon in mee.

De droom-Helen droeg een lange, doorschijnende witte jurk met een geborduurde ceintuur. Haar sluier was losgeko-

men van de spelden in haar haar en wapperde achter haar aan. Ze zag er bang uit.

Toen ze dichterbij de reusachtige vuurtoren kwam, zag Helen dat haar droom-ik een gedaante herkende die aan de voet van de achthoekige toren stond. Ze zag een fonkeling van brons toen de gedaante de gespen bij zijn hals en middel losmaakte en zijn borstplaat in het zand liet vallen. Ze zag zichzelf gillen van blijdschap en versnellen.

Toen hij zijn halve uitrusting had afgedaan en haar stem hoorde, draaide de lange, donkere jongeman zich om. Hij rende haar tegemoet. De twee geliefden sprongen elkaar in de armen, hij drukte haar tegen zijn borst en kustte haar. Helen zag zichzelf haar armen om zijn nek slaan, hem terug zoenen en achteruitstappen zodat ze steeds opnieuw zijn gezicht kon kussen; alsof ze elk plekje van hem wilde bedekken. Ze zweefde dichterbij het stel toe, al wetend met wie de andere Helen zoende.

Het was Lucas. Maar hij droeg vreemde kleding en had een zwaard om zijn middel. Hij had sandalen aan zijn voeten, en zijn handen waren omwikkeld met versleten repen leer en bedekt met bronzen handschoenen, maar hij was het echt. Zelfs de manier waarop hij lachte toen de andere Helen hem overlaadde met kussen was hetzelfde.

‘Ik heb je gemist!’ riep de andere Helen.

‘Een week is veel te lang,’ beaamde hij zachtjes.

Ze spraken geen Engels, maar Helen verstond toch wat ze zeiden; de betekenis van hun woorden kwam rechtstreeks in haar hoofd terecht. Ook voelde ze de opluchting om te zijn herenigd met haar geliefde, alsof het háár lichaam was dat tegen het zijne gedrukt stond. Plotseling wist Helen dat het haar lichaam ook wás, of dat althans ooit was geweest. Zij had deze taal gesproken en deze kus gevoeld. Dit was geen droom. Het voelde meer als een herinnering.

‘Dus je gaat met me mee?’ vroeg hij indringend. Hij nam

haar gezicht tussen zijn handen en dwong haar hem aan te kijken. Zijn ogen gloeiden hoopvol. 'Je doet het?'

Het gezicht van de andere Helen betrok. 'Waarom praat je altijd over morgen? Kunnen we niet gewoon van het nu genieten?'

'Mijn schip vertrekt morgen.' Hij liet haar los en stapte gekwetst achteruit.

'Paris...'

'Je bent mijn vrouw!' riep hij. Hij begon in een kringetje te ijsberen en harkte met zijn handen door zijn haar, precies zoals Lucas deed als hij gefrustreerd was. 'Ik heb Aphrodite de gouden appel gegeven. Ik heb de liefde gekozen; ik heb jón gekozen, boven al het andere wat me is aangeboden. En jij zei dat je mij ook wilde.'

'Dat wilde ik ook. Dat wil ik ook. Maar mijn zus heeft niets met politiek. Aphrodite vond het blijkbaar niet de moeite waard om te vermelden dat hoewel je die dag schapen hoedde, je geen herder was zoals ik dacht, maar een prins van Troje.' De andere Helen zuchtte geërgerd om haar zus, en toen schudde ze haar hoofd. 'Gouden appels en gestolen middagen doen er niet toe. Ik kan niet met je mee naar Troje.' Ze stak haar handen weer naar hem uit.

Even keek hij alsof hij haar wilde weerstaan, maar dat deed hij niet. Hij pakte haar handen en trok haar naar zich toe alsof hij zich er niet toe kon zetten haar af te wijzen, zelfs niet uit boosheid. 'Laten we dan weglopen. Alles achterlaten. We zijn geen prins en prinses meer, maar worden schaapherders.'

'Ik zou niets liever willen,' zei ze verlangend. 'Maar waar we ook heen gaan, ik zou nog steeds een dochter van Zeus zijn, en jij een zoon van Apollo.'

'En als we kinderen kregen, zouden die het bloed hebben van twee Olympiërs,' vulde hij aan. Er lag een harde klank van ongeduld in zijn stem. Kennelijk hadden ze deze discussie

al vele keren eerder gevoerd. 'Geloof je echt dat dat genoeg is om de Tiran te creëren? De profetie zegt iets over het vermengen van het bloed van vier huizen die afstammen van de goden. Wat dat ook betekent.'

'Ik begrijp geen enkele profetie, maar de mensen zijn bang voor vermenging van het bloed van welke goden dan ook,' zei ze. Plotseling dempte ze haar stem. 'Ze zouden ons tot aan het einde van de wereld achtervolgen.'

Hij streek met zijn handen over haar buik en legde ze er bezitterig omheen. 'Je zou al zwanger kunnen zijn, weet je.'

Ze hield zijn handen stil. Haar gezicht stond droevig en ook – heel even – wanhopig. 'Dat is het ergste wat ons zou kunnen overkomen.'

'Of het beste.'

'Paris, hou op,' zei de andere Helen ferm. 'Het doet me pijn om er zelfs maar over na te denken.'

Paris knikte en legde zijn voorhoofd tegen het hare. 'En stel dat je pleegvader, de koning van Sparta, je wil uithuwelijken aan een Griekse barbaar zoals Menelaus? Hoeveel koningen dingen er al om je hand? Tien? Twintig?'

'Dat kan me niet schelen. Ik weiger ze allemaal,' zei de andere Helen. Toen glimlachte ze. 'Niemand kan me dwingen.'

Paris lachte en staaarde in haar ogen. 'Nee. Al zou ik het ze wel eens willen zien proberen. Misschien gaan Grieken lekkerder ruiken als ze door bliksem zijn geraakt. Slechter kan in elk geval niet.'

'Ik zou nooit iemand doden met mijn bliksems.' Ze grinnikte, sloeg haar armen om zijn nek en drukte zich tegen hem aan. 'Misschien alleen een beetje schroeien.'

'O, nee, alsjeblijft niet! Verschroeiide Griek stinkt vast nog veel harder dan doorbakken Griek.' Paris' stem werd lager terwijl hij naar haar glimlachte. Maar plotseling maakte de humor in zijn blik plaats voor verdriet. 'Hoe moet ik morgen wegzeilen zonder jou?'